

Εξομολογήσεις και υπαινιγμοί

Το τελευταίο βιβλίο του **Μένη Κουμανταρέα** κινείται μεταξύ μυθοπλασίας και αυτοβιογραφίας

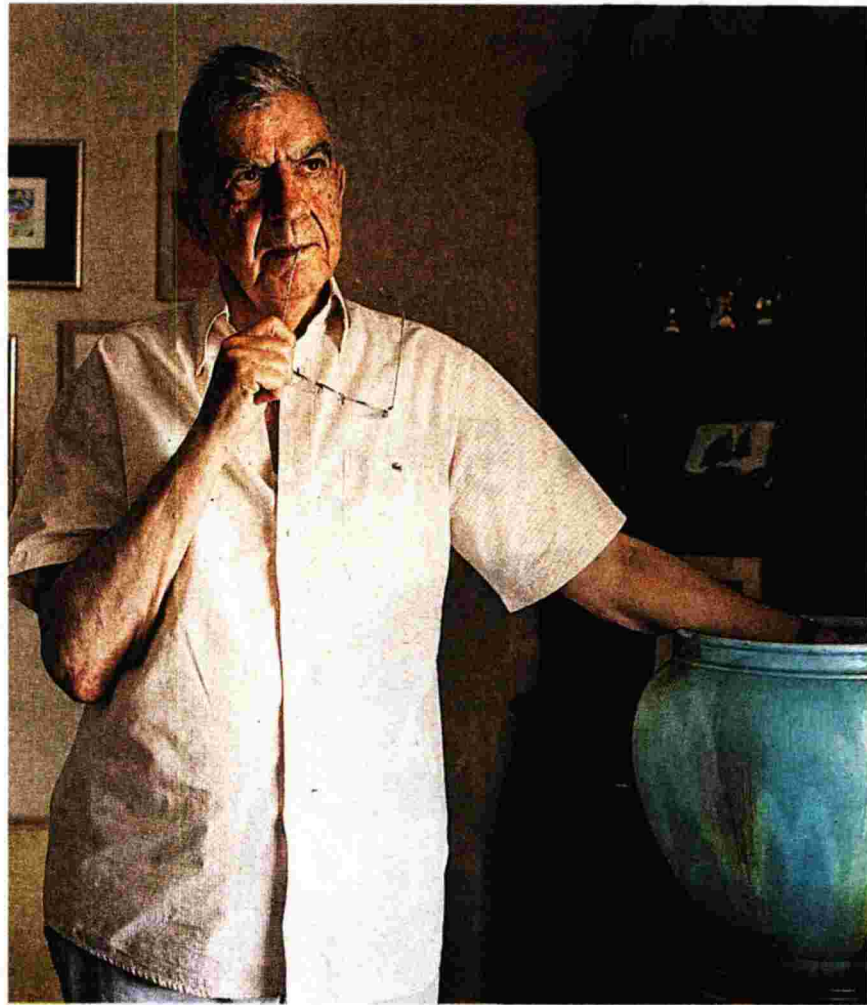

ΜΕΝΗΣ ΚΟΥΜΑΝΤΑΡΕΑΣ
Ο θησαυρός του χρόνου
Εκδόσεις Πατάκη, 2014, σελ. 480, τιμή 19,80 ευρώ

άρ, τον Καμικάζι, συντρόφους της ηδονής σε γλυκά νυχτερινά ξεπορτίσματα.

Μεταξύ εξομολόγησης στο φάντασμα ενός παλιού συναδέλφου που τον επισκέπτεται και υπαινιγμού, ο συγγραφέας αναφέρεται στην ικανοποίηση της ομοφυλόφιλης επιθυμίας στους δρόμους της Αθήνας, σε ύποπτα μπαρ και σε καφενεία μεταναστών, στις αμφιβολίες αυτής της ζωής της χωρισμένης σε δύο εαυτούς, στις ενοχές. Σκοτάδια και ψίθυροι, οπτασίες και ομολογίες των ανομολόγητων, άριες και μουσικές νότες, κίνδυνος και πένθος συνθέτουν την υποβλητική ατμόσφαιρα μιας αφήγησης που σκηνοθετείται σε προπολεμικούς οίκους ανοχής καρναβαλικής αισθητικής, σε παρακμιακά ξενοδοχεία εμπορίου της ηδονής και στα απόμερα σοκάκια μιας Αθήνας που την καταπίνουν τα γκραφίτι.

Είναι ο ανώνυμος αφηγητής ο ίδιος ο Μένης Κουμανταρέας που αυτοβιογραφείται; Είναι το βιβλίο – που άρχισε να γράφεται όταν η γυναίκα του Λιλή ζούσε τις τελευταίες της στιγμές – αποκαλυπτικό για τη ζωή του; Εκθέτει τη ζωή του φόρα παρτίδα στα μάτια των περιεργών; «Ο καλός γραφιάς είναι αυτός που δεν ξεχωρίζει αυτά που του συνέβησαν από

Στο τελευταίο βιβλίο του Μένη Κουμανταρέα ο αφηγητής, ένας ηλικιωμένος συγγραφέας, επιχειρεί την ανασκόπηση της ζωής του ενώ παρακολουθεί την αναπνοή της άρρωστης της γυναίκας του

εκείνα που επινόησε να του συμβούν – αρχή της μυθοπλασίας ιερή για όποιον γράφει» απαντά ο Κουμανταρέας με το στόμα του αφηγητή.

Το τελευταίο βιβλίο του βραβευμένου και εμβληματικού πεζογράφου της *Κυρίας Κούλας* και της *Βιοτεχνίας υαλικών* που χάθηκε πρόσφατα

αποτελεί κλειδί όχι για τη ζωή του αλλά για την ποιητική του, την ποιητική της απόκρυψης και του υπαινιγμού, προσφιλή στην ομοφυλόφιλη λογοτεχνία, εντός της οποίας τοποθετούνται οι ιστορίες του «ιστορίες με ανθρώπους. Γυναίκες που αγαπάνε άντρες, άντρες που δεν αγαπάνε γυναίκες».